ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡ ΊΣΗ ΙΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡ ΙΣΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Σε μια εποχή που όλες οι γνώμες συγκλίνουν με την κρατική, η ανάγκη για μια διαφορετική άποψη είναι αναγκαία και μας βγάζει στους δρόμους .

Μας βγάζει στους δρόμους γιατί ,μπουκώσαμε με τους κάθε λογής ειδικούς και μπάτσους να μας λένε πως πρέπει να ζούμε και το συνεχή βομβαρδισμό απ'τά μέσα μαζικής αποβλάκωσης για τον τρόπο θέασης της πραγματικότητας με σκοπό την δημιουργία ενός και μοναδικού τρόπου αντίληψης της. Μπουκώσαμε με τους μενουμεσπιτάκηδες που ξεχνάνε αυτούς που δεν έχουν σπίτι, που ξεχνάν αυτούς που μένουν 10-10 μαζί, αυτούς που μένουν μόνοι ,αυτούς που μένουν παρέα με τους κακοποιητές τους (Η ενδοοικογενειακή βία δεν είναι μεμονωμένο φαινόμενο με περιθωριακά χαρακτηριστικά ,αλλα είναι βασικό συστατικό της πατριαρχικής κοινωνίας). Μπουκώσαμε επίσης με κάθε υπάλληλο του κράτους να μας κράζει στα μίντια για το πόσο κοινωνικά ανεύθυνοι είμαστε -επειδή θέλουμε αληθινή ανθρώπινη επικοινωνία- και με κάθε ρουφιάνο homo antisepticus , να περιμένει να δει πόσο σωστά φοράμε τη μάσκα για να μας κράξει και να μας διαχωρίσει απ'τούς σωστούς, υπάκουους πολίτες.

Όχι αυτό που κρατάς στα χεριά σου δεν έχει να κάνει με θεωρίες συνομωσίας, ούτε με κεραίες 5g και μικροτσίπ. Γνωρίζοντας ότι οι ιδέες αυτές είναι ακίνδυνες να αμφισβητήσουν την κρατική πολιτική, προβάλλονται από το κράτος ως μοναδικός αντίλογος, προσπαθώντας να τσουβαλιάσει κάθε προσπάθεια κριτικής σε αυτό που ζούμε τον τελευταίο χρόνο ως συνωμοσιολογικό.

Αυτό το κείμενο , είναι από εμάς που δεν φάγαμε αμάσητο ό,τι μας σέρβιρε το κράτος και στέκεται πάνω σε απόψεις στην βάση της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Είναι από μας που δεν ξεχάσαμε ότι οι ταξικές αντιθέσεις υπήρχαν ανέκαθεν ,όσο και να προσπάθησαν τα αφεντικά να μας πείσουν πως, όλοι βιώνουμε την διαχείριση του ιού με τον ίδιο τρόπο. Από εμάς που δεν ξεχάσαμε ποτέ ότι υπάρχουν κρατικοί ανταγωνισμοί, καπιταλιστική κρίση και οι πολιτικές τους στοχεύουν εμάς του ίδιους. Πώς; Με τους μισθούς που πήγαν στο διάολο – μαζί με το σύνολο της ζωής μας. Όσοι μείναμε άνεργοι κλειστήκαμε σπίτι υποχρεωτικά. Όσοι δεν μείναμε άνεργοι, το ίδιο. Εκτός από όταν δουλεύουμε. Γιατί επιτρέπεται να υπάρχουμε μόνο για όσο δουλεύουμε και καταναλώνουμε, γιατί η διαχείριση του ιού δηλαδή στοχεύει στην καταδυνάστευση της ολοένα φτωχότερης και ολοένα μεγαλύτερης εργατικής τάξης, τον έλεγχο και την πειθάρχηση της.

Και πέρα από όλα αυτά, ήρθαν να μας πλασάρουν και την τηλεργασία, δήθεν επειδή ενδιαφέρονται για την υγεία μας. Αλλά τί καλύτερο για τα αφεντικά για την παραγωγή υπεραξίας; Φθηνότεροι εργάτες, αποδιοργάνωση των συλλογικών αγώνων ,υποτίμηση της εργασίας ,περισσότερη (αυτο)πειθαρχία, εν ολίγοις δηλαδή δουλειά απ'το σπίτι=απομόνωση=όχι χρόνος για συστηματικό χασομέρι με τους συνάδελφους ,πιο εύκολη επιτήρηση μέσω κάμερας και περισσότερο άγχος για

παραγωγικότητα, γιατί αν δεν βγει η δουλειά θα φταίμε εμείς για την "κακή διαχείριση" του χρόνου μας + μειώσεις μισθών μέσω της αύξησης στεγαστικού κόστους. Και κάπως σαν τους εργάτες είναι και οι χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες που αντιλαμβάνονται τη σχολική τους θητεία ως κάποιου είδους εγκλεισμό και τώρα με τα τηλεμαθήματα χάνουν και τις όποιες πραγματικές σχέσεις δημιουργούσαν με τους συμμαθητές τους

Όμως εμείς δεν αντέχουμε με όλα αυτά, και δεν αντέξαμε ποτέ. Γι'αυτό επιλέγουμε να βγούμε στους δρόμους, οφείλουμε να κλείσουμε τα Μέσα Μαζικής Αποβλάκωσης και τα σόσιαλ μίντια και να αντικρύσουμε τη ζωή μας όπως πραγματικά είναι, να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτές οι απαγορεύσεις και αυτά τα μέτρα ήρθαν για να μείνουν, ότι αυτή θα είναι η νέα κανονικότητα που προσπαθεί με νύχια και με δόντια να επιβάλλει τον εαυτό της (αλλά δεν πρέπει να την αφήσουμε).

Είμαστε εμείς λοιπόν, που θέλουμε να βρισκόμαστε ,ενάντια στους ειδικούς που μας θέλουν χωριστά και διχασμένους ,θέλουμε να διεκδικήσουμε τους δημόσιους χώρους μας, που πολλοί από μας ποτέ δεν χάσαμε, γιατί συνεχίσαμε να αράζουμε στις καβάτζες μας. Οφείλουμε να πάρουμε πίσω το λόγο που μας έχει στερηθεί και να διαδώσουμε τις δικές μας αλήθειες, τις δικές μας οπτικές, τις δικές μας αναλύσεις, σπάζοντας το καθεστώς του φόβου. Γιατί δεν γουστάρουμε μια ζωή που όλες τις οι πτυχές έχουν μεταφερθεί πίσω απ'τις οθόνες.

Συντρόφισσες/Σύντροφοι